

VERONIKA DIANIŠKOVÁ¹

Mindig ugyanazon az ajtón jövök ki

A kapum előtt Isten ül. Billeg, áthelyezi
a súlypontját, körmei alól kiúzi az utolsó
emléket is. Megszoktuk egymást, ő engem könnyebben,
mint én őt.

Amikor már nem tudja, hová bújjon, és a hőmérséklet –6-ra süllyed,
megvonja vállát, becsúszik a föld alá. Ha nem lenne fagy, félne,
hogy elolvad, és csak a járókelők szeme közti kis patakokban
maradna nyoma.

Ott találna rá a szociális munkás vagy egy komplett
nonprofit szervezet, sőt kettő, meztelenül, keresztbe tett lábakkal,
zúzmarás tekintettel.

Imádkozna is, ha nem ő maga lenne az Isten.

Résnyire nyílt ajtó előtt sétálok

Néhány betegség nevét suttogva ejtem csak ki,
másokat nem merek szótagolni,
továbbiakat nagy sebességgel vágok ki a mozgó vonat ablakán,
egyet titokzatosan csak „súlyos betegség”-nek hívok,
a sorban utolsókat pedig lábujjhegyen kerülgetem,
hogy fel ne ébredjenek.

Időnként mindezen eljárások
keverednek.

¹ Veronika Dianišková (1986) Pozsonyban született. Színházi rendező és dramaturg szakot végzett. Posztgraduális képzés keretében a maja vallást és civilizációt tanulmányozta a pozsonyi Komenský Egyetem Bölcsészettudományi Karának Vallástudományi Tanszékén. Tanított egy művészeti alapiskola irodalmi és drámaszakán, volt szociális munkás hajléktalanszállón és ápolónő a hajléktalanok kórházában. Jelenleg a Szlovák Rádió szerkesztője. Kötetei: *Labyrint oko lorúk (Kezek mellett labirintus)* (2006), *Zlaté pávy saroz padnú na sneh (Az aranypávák szétterülnek a havon)* (2014), illetve *Správky z nedomovov (Jelentések a nem-otthonokból)* (2017). Legutóbbi kötetét Könyvtár-díjjal jutalmazták, és jelölték Arany Hullám díjra. Mesekönyvet írt *Pirátske rozprávky (Kalózmese)* címmel (2020).

Helyközi

A lakótelep megosztzik az embereken a tájjal. Ott kezdődnek a majdnemkertek/szinteházak, a fák, melyeket köves talajba ültettünk, ismét kiráncigálva a kapu mögé, a garázsban (különböző irányokban áramló) füst és víz, valakinek hiányzik egy darab a koponyájából, hajnali borzongás a nyitott csontokban, néhány pillanatra a légzés lehetetlensége (mentőautó zúg), aztán elcsendesedem.
Méh zümmög,
megnyílik a föld.

Majdnem lakások

A majdnemlakások mérgezőek,
nem engednek el, lerázní őket, lemosni,
kitörölni az arcunkból lehetetlen, a vérből, csontokból,
alkoholizmust, májzsugort, depressziót, adósságokat, demenciát, rákot,
skizofréniát, afáziát, öngyilkosságot, kialvatlanságot, magányt, szorongást
okoznak, a higiénés szokások elvesztését, megfázást, epekövet.
Győzelem a személyes csőd bejelentése, és megtanulni élni egy szűkülő
térben.
A szinteházak lerontják a memóriát, devalválják a megtakarításokat
és a szerelmet,
elősegítik a tbc szárnyalását, az extrém fáradtságot és az extrém szegénységet,
összekapcsolják a bagoly és a galamb életét folyamatos félálomban, és
családi átokkal vesznek körül.
A majdnemlakások fertőzőek, tele szomorúsággal és hidegséggel.
A majdnemlakások terjeszkednek, a házak elsorvadnak, ingatag lábakon állnak.
A belső hang nem képes átküzdeni magát a kerítésen.